

[Palle Simonsen]

om et valgoplæg. Om det er et oplæg til det valg, vi under alle omstændigheder skal have den 17. november, eller om der kommer et valg oveni, vil tiden nok afsløre. Det får vi jo ikke afsløret i dag.

Der er ikke mange grupper, der er glemt i statsministerens tale, og spørgsmålet er: hvordan vil statsministeren med den økonomiske situation, vi befinder os i, overhovedet kunne leve op til opfyldelsen af de mange ønsker?

Statsministeren stiller tre hovedkrav op. For det første et ønske om at få gang i afspændingsbestræbelserne. For det andet et ønske om at slå til lyd for, at der internationalt føres en mere aktiv politik for at bekæmpe arbejdsløsheden. Og for det tredje et ønske om at sætte alle kræfter ind på en økonomisk politik, der skaber nye arbejdspladser i Danmark. Alle tre mål er det naturligvis ønskværdigt at få opfyldt, men statsministerens måde at stille tingene op på er for os en afsløring af, at regeringen stadig væk ikke har forstået den dybe alvor i vore nationale problemstillinger.

Jeg har ikke mange bemærkninger til statsministerens afsnit om den udenrigspolitiske situation. Det mest positive, der kan siges til regeringen i al almindelighed i dette øjeblik, vedrører jo dette afsnit.

Vi finder det også væsentligt, at det endnu en gang er lykkedes at aftale en forsvarsordning på et bredt parlamentarisk grundlag. Dermed fortsætter vi den brede enighed om sikkerheds- og forsvarspolitikken, som har eksisteret siden anden verdenskrig. Den nye forsvarsordning er efter vor opfattelse ikke tilstrækkelig god, det har vi sagt mange gange. Men den sikrer stabiliteten, og lige så vel som vi naturligvis bakker det resultat op, som kom ud af forhandlingerne, går vi ud fra, at regeringen, ikke mindst i forhold til vore NATO-allierede, vil leve op til ånden i denne forsvarsordning på en både realistisk og solidarisk måde.

Statsministeren er i sin tale igen inde på spørgsmålet om atomvåbenfri zoner. Det har vi efterhånden diskuteret så meget, at jeg kun skal sige om dette spørgsmål, at når vi nu i Norge i næste uge får en ny og god regering, så er jeg sikker på, at det spørgsmål kommer ned på det plan, hvor det egentlig hører hjemme.

Det er naturligvis prisværdigt, at statsministeren har intentioner om at bekæmpe arbejdsløsheden på internationalt plan. Hvad der kan gøres i den retning, såvel i EF-regie som i andre internationale sammenhænge, skal selvfølgelig gøres. Men mon det dog ikke var mest nærliggende, at vi nu prøvede at samle kræfterne om at løse problemerne i vores eget hus? Det er ikke rimeligt, at statsministeren gang på gang benytter lejligheden til at give befolkningen indtryk af, at vore økonomiske problemer kommer til os udefra. Vi er naturligvis afhængige af, hvad der sker ude omkring i verden. Det skal vi blankt erkende. Men en stor del af vore problemer er selvskabte, og det er derfor først og fremmest en national indsats for at løse disse problemer, der er behov for.

Statsministeren nævner flere gange i sin tale en såkaldt langsigtet plan for løsningen af vore økonomiske problemer. Jeg vil egentlig godt spørge statsministeren: er det en plan, som vi senere bliver gjort bekendt med? Vi finder i hvert fald ikke i talen nogen som helst eksempler på blot tilløb til et forslag, som skulle kunne ændre fundamentalt på den økonomiske udvikling.

Regeringen taler, som den så ofte har gjort det, om opfyldelse af to mål: for det første en forbedring af erhvervslivets vilkår og for det andet en begrænsning af den offentlige sektors vækst. Det er naturligvis to ideelle mål, som må besnære enhver, og opfyldelsen af disse mål interesserer også det konservative folkeparti stærkt. Men hvor er der i regeringens politik midler, som skal få disse mål til at gå i opfyldelse? Selv om statsministeren sådan glimtvis beskriver situationen som alvorlig, så benytter han alligevel enhver lejlighed til at give indtryk af, at det ikke er så slemt endda.

Jeg synes ellers nok, at statsministeren selv leverede eksemplerne i talen i tirsdags. De mange virksomhedslukninger inden for erhvervslivet som helhed, de mange og store vanskeligheder inden for landbruget, for beskudne erhvervsinvesteringer, 60.000 færre beskæftigede i den private sektor siden 1980, det er ting, som jeg synes meget klart beskriver, hvor dybt alvorlig situationen er. Når man samtidig fordyber sig i det økonomiske sekretariats rapport, der udkom forleden, ser man, at det bekræftes heri, at investeringerne i den private sektor er for små.